

SINOADELE ECUMENICE AU PĂSTRAT UNITATEA CREDINȚEI† Cuvânt la Duminica a șaptea după Paști, a Sfinților Părinți

Diversele erezii care au apărut la începutul creștinismului au atacat fie dreapta învățătură despre Sfânta Treime, fie învățatura despre faptul că Hristos este Fiul lui Dumnezeu sau cea despre faptul că Hristos este om adevărat. Ezeziile au apărut pentru că unii creștini au încercat să pătrundă și să explice cu mintea lor adevărurile de credință pe care nici îngerii nu le pot pătrunde. Creștinii apărători ai dreptei învățături și-au dat chiar și viața în această luptă cu învățatura greșită a ereticilor. Pentru a lupta eficient împotriva unei erezii nu era nevoie de o luptă separată, izolată, ci de lupta întregii Biserici. De aceea, mai ales în cazul unor erezii periculoase ca învățatură și întindere, s-au adunat episcopii din întreg Imperiul Roman, la chemarea împăratului vremii; s-au pus sub purtarea de grijă a Duhului Sfânt și au discutat diverse probleme, luând hotărâri și formulând credința cea adevărată. Aceste adunări s-au numit „sinoade locale”, în cazul în care se adunau numai episcopii și preoții dintr-o zonă anume, și „sinoade ecumenice” când se adunau episcopii și preoții întregului imperiu. La sfârșitul unui sinod ecumenic, cancelaria imperială trimitea hotărârile sinodului la toate bisericile, iar administrația imperială veghea la împlinirea lor. Biserica ortodoxă recunoaște șapte sinoade ecumenice, desfășurate în perioada anilor 325-787 și Sinodul pan-ortodox din anul 2016:

1. Sinodul I ecumenic - S-a ținut în anul 325, la Niceea, la convocarea împăratului Constantin cel Mare;
2. Sinodul II ecumenic - S-a ținut la Constantinopol, în anul 381, la convocarea împăratului Teodosie cel Mare;
3. Sinodul III ecumenic - A avut loc la Efes, în anul 431, fiind convocat de împăratul Teodosie al II-lea;
4. Sinodul IV ecumenic - S-a ținut la Calcedon, în anul 451, la convocarea împăratului Marcian (450 - 457);
5. Sinodul V ecumenic - A avut loc la Constantinopol, în anul 553, la inițiativa împăratului Iustinian cel Mare;
6. Sinodul VI ecumenic - S-a ținut la Constantinopol, în anii 680 - 681, la convocarea împăratului Constantin IV;
7. Sinodul VII ecumenic - A avut loc la Niceea, în anul 787, la inițiativa împărătesei Irina;

Sfântul și Marele Sinod din Creta. Unul dintre cele mai importante evenimente bisericesti recente a fost convocarea, în insula Creta din Grecia, în perioada 16-26 iunie 2016, a Sfântului și Marelui Sinod al Bisericilor Ortodoxe. Acest eveniment a fost un prilej de întâlnire și comuniune a episcopilor delegați din zece Biserici Ortodoxe Autocefale, pentru ca, împreună, să confirme conștiința de sine a Bisericii lui Hristos celei Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească. Sfântul și Marele Sinod din Creta nu a formulat dogme sau canoane noi și nu a adus modificări în viața liturgică. Ierarhii participanți la Sinod s-au axat asupra unor teme de actualitate și au căutat soluții la problemele pe care le întâmpină omul

contemporan. Sfântul și Marele Sinod al Bisericilor Ortodoxe este un eveniment rar și începutul unei normalități, deoarece sinodalitatea este o regulă canonică a vieții Bisericilor locale, pentru a exprima unitatea credinței ortodoxe, a vieții sacramentale și a disciplinei canonice a Bisericii celei Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească. Dacă sinodalitatea este o normă canonică la nivel local, ea trebuie să fie o normă și la nivel panortodox sau universal. Sinodalitatea se împlineste în concelebrarea sacramentală a Sfintei Euharistii, pentru a exprima simultan unitatea de credință ortodoxă și însăși taina comuniunii Bisericii cu Domnul Iisus Hristos, Capul Bisericii. Autocefalia Bisericilor Ortodoxe exprimă libertatea lor administrativă și pastorală, în timp ce concelebrarea euharistică panortodoxă și sinodalitatea panortodoxă exprimă unitatea întregii Ortodoxii. La acest sinod s-au început discuții despre unitatea și indivizibilitatea Bisericii, probleme de bioetică, de drept canonic, de morală creștină sănătoasă, de relaționare cu formele administrative și instituționale ale statului. Înaltpreasfințitul Mitropolit Teofan al Moldovei și Bucovinei, participant la acest sinod, a afirmat că Hristos și Biserica Sa Ortodoxă constituie tezaurul cel mai sfânt și scump, care nu poate fi negociat sau diminuat în nici o formă și prin nici o ajustare. În acest sens, Î.P.S. Teofan a exclus orice compromis doctrinar. Misiunea Bisericii în fața provocărilor contemporane înseamnă mărturisire în dialog, unitate în credință și rezistență la fenomenele extreme de violență și în fața globalizării. S-a constatat însă, că sunt mulți „credincioși” care contestă lucrările Sfântului și Marelui Sinod și nu fac referiri punctuale documentele aprobate, ci extrag din context anumite pasaje, pe care le interpretează eronat, sau se întemeiază pe comentarii tendențioase asupra textelor sinodale, și nu pe textele propriu-zise, adoptând o poziție radicală împotriva Sinodului din Creta. Dar toate criticile susținute de oponenții Sinodului din Creta nu au obiect. Stăruința în asemenea aberații pretins doctrinare ne duce cu gândul la dinamica și evoluția sectelor din vechime, care apăreau tocmai ca o renunțare la orice fel de dialog. Ce este biserica, potrivit documentelor din Creta? „Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească este comuniune divino-umană după chipul Sfintei Treimi, pregustare și viețuire a oamenilor în Dumnezeiasca Euharistie și descoperire a slavei lucrurilor celor viitoare, și, ca o Cincizecime continuă, este un glas profetic netăcut în lume, prezența și mărturia Împărăției lui Dumnezeu, venind întru putere” (Marcu 9, 1) (Enciclica Sfântului și Marelui Sinod I, 1). Din această mărturisire, înțelegem foarte clar că sfântul și Marele sinod a reafirmat conținutul și misiunea Bisericii, potrivit învățaturii Sf. Apostoli, a Sf. Părinți, a celor șapte Sinoade Ecumenice și a sinoadelor ortodoxe ulterioare, de autoritate universală. Să ne unim în rugăciune pentru ca Mântuitorul Hristos să lumineze și să înțeleptească pe toți creștinii, în vederea păstrării unității creștinilor.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este ispita?

Răspuns: Ispita este îndemnul la păcat. Ea trezește pofta spre a dobândi ceva prin călcarea legii morale. Această pornire vine dinăuntru cuiva, adică din firea lui slăbită de păcatul strămoșesc, sau din afară. *Ispita dinăuntru* este prilejuită de: *pofta trupului* (mâncare, băutură, desfrânare); *pofta ochilor* (bogăție) și *pofta inimii* (trufia vieții, mândrie), după cum citim în Sfânta Scriptură: „Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume” (1 Ioan 2,16). *Ispita din afară* vine de la diavol și de la lume. Că ispitele vin de la diavol, ne arată însăși Sfânta Scriptură. Astfel, Mântuitorul zice: „Simone, Simone, iată Satana v-a cerut să vă cearnă ca pe grâu” (Luca 22, 31). Iar Sfântul Apostol Petru spune lui Anania, care ascunsese o parte din prețul unui ogor vândut: „Anania, de ce a umplut Satana inima ta, ca să minți tu Duhului Sfânt?” (Faptele Apostolilor 5, 3). Chipul în care ispitește diavolul este mai ales ațâțarea gândului omului cu felurite închipuiri, care în locul binelui adevărat înfățișează un bine înșelător și pierzător de suflet. Ispitele de la lume înseamnă îndemnul la păcat venit din partea oamenilor răi, care ațâță în alții felurite pofte și porniri păcătoase, fie prin cuvinte, fie prin fapte.

Întrebare: Creștinul poate să biruiască ispitele?

Răspuns: Ajutata de harul dumnezeiesc, creștinul poate birui chiar și ispitele cele mai puternice, mai ales că Dumnezeu nu-l lasă să fie ispitit peste puterile lui. „Credincios este Dumnezeu; El nu va îngădui să fiți ispitiți mai mult decât puteți; ci odată cu ispita va aduce și scăparea din ea, ca să puteți răbda” (1 Corinteni 10, 13). Pe pământ, creștinul nu este ferit de ispite. Dar ispitele în sine nu sunt însă păcate și, dacă le înfruntă că bărbăție, ele pot fi de folos credinciosului, întărindu-l în virtute. „Fericit este bărbatul care rabdă ispita, căci, lămurit făcându-se, va lua cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El” (Iacov 1, 12). Dacă însă credinciosul nu se împotrivesc ispitelor sau își ațâță poftele sale, atunci ispitele îl duc la păcat. Cum că ispitele pot fi biruite, găsim pilde în Sfântă Scriptură. Astfel, în Vechiul Testament, dreptul Iov iese biruitor din lupta împotriva ispitelor cu care se apropiase diavolul de el. În Noul Testament, Mântuitorul a fost ispitit de diavolul, după ce postise 40 de zile și 40 de nopți. Diavolul, adică, socotind că o slăbire a trupului va aduce după sine și o slăbire a sufletului, s-a apropiat de Mântuitorul cu felurite ispite, pe care însă Mântuitorul le-a biruit (Matei 4, 1-11).

Întrebare: Care sunt mijloacele prin care se pot birui ispitele?

Răspuns: Mijloacele cele mai potrivite, cu ajutorul cărora se poate duce lupta biruitoare împotriva ispitelor, sunt: *rugăciunea*: „Rugați-vă, ca să nu intrați în ispită” (Luca 22, 40); *lupta cu curaj*: „Stați împotriva diavolului și va fugi de la voi” (Iacov 4, 7); *privegherea asupra pofteilor*: „Fiți treji, privegheați. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită” (1 Petru 5, 8). Cel ce vrea să biruiască ispitele fără rugăciune și răbdare nu le va depărta de la sine, ci mai tare se va încălci în ele. **v u**

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 21 mai	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea morților
Miercuri 23 mai	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 25 mai	17 ⁰⁰	Sfântul Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 26 mai	7 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților Vecernie la Biserica Duminița Mare
Duminică 27 mai	7 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Slujbă în la Biserica „Sfânta Treime”

Totul se întâmplă dintr-un motiv

A fost odată un bărbat care a vrut să traverseze singur Oceanul Atlantic. Din păcate, barca pe care el se afla s-a scufundat. El a fost purtat de valuri spre o insulă nelocuită. A început să se roage ca cineva să-l găsească și să-l salveze. În fiecare zi, stătea pe țărm și se uita în larg în speranța că va vedea o navă cu oameni care să-i vină în ajutor. Zilele au trecut și bărbatul a început să fie descurajat. A decis să construiască o colibă din crengile adunate din pădure. Așa se putea feri de ploaie și de animalele sălbatică. Într-o zi, după ce fusese în căutare de fructe sălbatică, când a revenit la coliba lui a văzut că aceasta luase foc. Un nor de fum se ridica tot mai sus către cer. Cel mai rău lucru era că împreună cu mica lui colibă a ars și tot ce a strâns și a construit de când era pe insulă. Nu mai avea absolut nimic și trebuia să o ia de la capăt. Cu lacrimi în ochi, bărbatul a căzut în genunchi și a întrebat: „De ce, Doamne? Cum se poate întâmpla asta cu mine? Ce am făcut pentru a merita așa ceva?”. A doua zi, dis de dimineață, omul a fost trezit de sunetul unei nave. Nu-i venea să creadă. Când echipajul navei a ajuns pe țărm, bărbatul a întrebat: „Cum m-ați găsit?”. „Am văzut semnalul de fum!”, a răspuns unul dintre membrii echipajului.

Studentul și bătrânul

Un tânăr stilat, student la o facultate de economie, sărbătorea într-un local sfârșitul sesiunii. El a privit în jur și a văzut un bătrân. Studentul s-a apropiat de el și a început să-i povestească de ce oamenii vârstnici nu-i înțeleg pe cei din generația lui. „Pur și simplu voi ați crescut într-o lume complet diferită, aproape primitivă, a spus el tare, ca să fie auzit de toți clienții barului. *Generația mea a crescut cu televizoare, avioane reactive, călătorii în cosmos, internet, energie atomică și...*”. El s-a oprit ca să bea o gură de bere, iar bătrânul a profitat de această pauză și a spus: „Fiule, să știi că chiar ai dreptate. Noi nu aveam toate aceste lucruri. De aceea, noi le-am creat. Iar acum gândește-te ce faci TU pentru următoarea generație?”. Sala a răsunat de aplauze!

În căutarea fericirii

Un dulău a văzut un cățeluș alergând în jurul cozii și îl întrebă:
– De ce te învârti în jurul cozii?
– Am studiat filosofia și am rezolvat problema universului, pe care niciun alt cățel înaintea mea nu a rezolvat-o, răspunse cățelușul, și astfel am aflat că pentru un câine cel mai bun lucru este fericirea, iar fericirea stă în coada mea. De aceea alerg după ea, iar când o voi prinde, voi fi fericit.
– Fiule, spuse dulăul, când eram tânăr și pe mine m-a interesat problema universului. Și eu am crezut că fericirea stă în coada mea, și la început alergam după ea. Dar mai târziu am observat că, oriunde m-aș duce și orice aș face, coada era mereu în spatele meu. Și astfel am înțeles că nu trebuie să alerg după ea.